

nende Maade som ogsaa i Grundloven „Rigsdagen“ stundom betyder, ikke den forsamlede i Function varende Rigsdag, men Indbegrebet af Rigsdagens Medlemmer. Saaledes komme Bestemmelserne i Valglovsudkastet om disse Valgs Udførelse ingenlunde i nogen Strid med Grundlovens Bestemmelser om den Myndighed, der tilkommer Rigsdagen, hvor den som saadan skal tage en Beslutning.

Med mere Føie kunde det Spørgsmaal opkastes, om ikke Bestemmelsen i Udkastets § 22, at alle Anliggender, der ikke „udtryffeligt“ ere erklærede for særlige, skulle være fælles, kunde gjøre nogen Forandring i § 2 af Grundlovsbestemmelsen om Grundlovens Indskrænkning, eller i alt Fald udsætte dennes rette Forstaaelse for nogen Fare. Meningens af Grundlovsbestemmelsens § 2 er naturligviis den, at derunder er indbefattet Alt, hvad derunder retteligen maa henføres efter funde Fortolkningsregler og under tilbørligt Hensyn til alle til Raadighed varende Fortolkningsmidler, saasom den hele factiske Tilstand, som i Forholdenes Ordning bestod paa den Tid, Vedtagelsen skete, og hvortil denne altsaa maa have sluttet sig, de tilsvarende Forrifter i den i Grundlovsbestemmelsens § 5 paaberaabte Kgl. Kundgjørelse af 28de Januar 1852 og i de særlige Forfatningslove for Slesvig og Holsteen, de forskjellige Finantslove fra den Tid af, da Adskillelsen mellem særlige og fælles Udgifter deri blev foretaget, og saa fremdeles. Det i hvert Fald uheldige Ord „udtryffeligt“ kan saaledes ikke berettige til nogen for de særlige Anliggenders Omraade præjudicerende Fortolkning, hvilket ogsaa har fundet Anerkjendelse ved det kgl. Rescript af 29. f. M. — en Anerkjendelse, der, udtalt af Kongen i Samklang med hans Ministerium og det forinden Fællesforfatningens Straftræden, maa have den allerhøieste Betydning, og navnlig give fuld Betyggelse med Hensyn til de vigtige Anliggender, der nærmest havde fremkaldt Betænkelse.

Et Punkt, der har været Gjenstand for Udvalgets omhyggeligste Overtøelse, er det Spørgsmaal, i hvilket Forhold Udkastets § 20, hvorefter Spørgsmaal om Dyrighedsmyndighedens Grændser ere henlagte til Kongens Afgjørelse i Geheimestatsraadet, staaer til den ikke

ophævede § 77 i Grundloven, hvorved dette er forbeholdt Domstolene. At dette Sidste fremdeles maa gjælde i alle særlige Anliggender, er hævet over enhver Tvivl; men hvorvidt derfra skal være undtaget, hvad der angaaer Fællessager, vil beroe paa, hvorvidt Grundlovsbestemmelsens § 6 kan antages at have indskrænket Grundlovens § 77 til de særlige Anliggender, eller ikke.

Begge Opfattelser lade sig imidlertid lige godt forene med Udkastets Ord. Antages nemlig Indskrænkningen i Domstolenes Omraade at være skeet ved Grundlovsbestemmelsens § 6, da vil der herved være fremkommet et Gebeet, hvorfor der ikke længer findes nogen Regel i Grundloven, og for hvilket en saadan altsaa retteligen kunde gives i Udkastets § 20, og dettes § 13 vilde da være at retfærdiggjøre derved, at det i saa Fald ikke var „denne Forfatningslov“, som „medfører“ den omhandlede „Forandring i de nærværende Domstoles Omraade“, hvilken den tværtimod havde foresundet.

Antages derimod Grundlovens § 77, der handler om den dømmende Magts Myndighed, og altsaa henhører til Lovgivningen om Retsgang, som ifølge Grundlovsbestemmelsens § 2 er et særligt Anliggende, ikke at have lidt nogen Indskrænkning ved sammes § 6, saa er den anerkjendt i hele sit hidtilværende Omfang ved Udkastets § 13, ifølge hvilken Fællesforfatningen ikke gjør anden Forandring i Domstolenes Omraade, end den, at danske Statsborgere, med Kongens og Rigsraadets Samtykke, kunne undrages fra deres ordinære Børnething, ved for særdeles særlige Statsforbrydelser at tiltales for Monarchiets Rigsret, og Udkastets § 20 finder da selvfølgelig kun Anvendelse der, hvor deslige Sager ikke nu henhøre under Domstolenes Omraade, i hvilket Udkastet, paa hin ene Undtagelse nær, ingen Forandring skal medføre. At § 20 ikke derved bliver betydningsløs, vil sees af de særlige Forfatninger for Slesvig og Holsteen, til hvilke den i Grundlovens § 77 indeholdte Regel muligen fortiden ikke kunde udstrækkes.

At det Anførte vil det fremgaae, at de, som antage, at den i Grundlovens § 77 nedlagte værdige og fristubede Grundsetning ikke har lidt noget Afbræk ved selve Grundlovens Ind-